

II

(Voorbereidende besluiten)

ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Advies over het voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de accijnzen op uit landbouwgewassen gewonnen motorbrandstoffen ⁽¹⁾

(92/C 223/01)

De Raad heeft op 20 maart 1992 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 99 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen over het voornoemde voorstel.

De Afdeling voor economische, financiële en monetaire vraagstukken die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 12 mei 1992 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Romoli.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 297e Zitting (vergadering van 26 mei 1992) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

1. Inleiding

1.1. In februari 1988 heeft de Europese Raad de Commissie verzocht alle mogelijkheden na te gaan om het gebruik van landbouwproducten buiten de voedingssector te vergroten, en om hiervoor voorstellen uit te werken.

1.2. De werkzaamheden van de Commissie waren in eerste instantie op een aantal uiteenlopende gebieden gericht: onderzoek en ontwikkeling, demonstratieprojecten, alsmede de mogelijkheid om op braakgelegd land granen te verbouwen, op voorwaarde dat deze granen voor niet-voedingsdoeleinden worden bestemd.

1.3. Bij de voorbereiding van het derde kaderprogramma van communautaire werkzaamheden op het gebied van onderzoek en technologische ontwikkeling (1990-1994) heeft de Commissie vervolgens het gebruik van landbouwproducten als industriële grondstof en als energiebron in het specifieke programma voor de landbouw en de agro-industrie opgenomen. Bovendien moet volgens het Raadsbesluit van 23 april 1992 ⁽²⁾ vooral onderzoek worden gedaan naar „... de industriële exploitatie van de nevenproducten van de levensmiddelenbereiding en ... de ontwikkeling van nieuwe, schonere industrie- en energietechnieken, die economisch gezien gunstige perspectieven bieden.”

1.3.1. Het Commissievoorstel voor het genoemde specifieke programma voor de landbouw en de agro-industrie is echter volgens een eerder advies van het Comité veeleer algemeen dan doelgericht waardoor „... overlappingsen met reeds bestaande onderzoeksprogramma's t.b.v. de land- en bosbouw, de levensmiddelenindustrie en de biotechnologie kunnen voorkomen” ⁽³⁾. Het Comité stelde dan ook vast dat de werkingssfeer van het programma niet duidelijk was vastgelegd.

1.4. Op 13 december 1989 heeft de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement een verslag voorgelegd over het „Gebruik van landbouwgrondstoffen in de niet-voedingssector” [doc. COM(89) 597 def.]. Daarin geeft zij toe dat „onderzoek van het type dat tot dusver op grond van het kaderprogramma wordt gefinancierd ... er niet altijd voor [kan] zorgen dat nieuwe technieken in voldoende mate worden beproefd om ... landbouwers of verwerkers van de uitvoerbaarheid ... ervan te overtuigen”.

1.4.1. Een en ander heeft tot gevolg gehad dat er buiten het kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling om, een programma is gelanceerd van agro-industriële demonstratieprojecten in allerlei sectoren waar landbouwgrondstoffen worden geproduceerd die vervolgens voor industriële of energiedoelinden worden verwerkt of die van landbouwgrondstoffen gebruik maken.

⁽¹⁾ PB nr. C 73 van 24. 3. 1992, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. L 117 van 8. 5. 1990, blz. 39.

⁽³⁾ PB nr. C 332 van 31. 12. 1990, blz. 137.

1.4.2. Dank zij dit programma en de grote inzet van belanghebbenden en organisaties uit landbouw en industrie zagen verscheidene voorbereidende projecten het licht.

1.5. In 1989 deed de Commissie het voorstel⁽¹⁾ om aan landbouwers die onder de steunregeling ter bevordering van het uit de produktie nemen van bouwland vallen, toestemming te geven om — onder bepaalde voorwaarden — op de aldus braakgelegde grond granen te verbouwen die voor niet-voedingsdoeleinden — en dus voor industriële verwerking — zijn bestemd. In dat geval konden tijdelijk subsidies worden verleend en andere steunmaatregelen worden genomen.

1.5.1. De Raad bekrachtigde dit voorstel op 24 juli 1990 bij Verordening (EEG) nr. 2176/90⁽²⁾.

2. Inhoud van het onderhavige richtlijnvoorstel

2.1. De Commissie heeft het onderhavige voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de accijnzen op uit landbouwgewassen gewonnen motorbrandstoffen [doc. COM(92) 36 def.] op 28 februari 1992 aan de Raad voorgelegd. Het verschil met de hiervoor besproken voorstellen is dat de Commissie in dit geval naar een belastingmaatregel grijpt voor de verwezenlijking van algemene beleidsdoelstellingen en de uitvoering van specifieke maatregelen waaraan in de Gemeenschap prioriteit is verleend.

2.1.1. Er bestaan dan ook raakvlakken tussen de doelstellingen die de Commissie voor ogen heeft met dit voorstel om de accijnzen op uit landbouwgewassen gewonnen motorbrandstoffen te verlagen, en het gemeenschappelijk landbouwbeleid, de volksgezondheid en de milieubescherming, de continuïteit van de energievoorziening en het vervoerbeleid.

2.1.2. Bovendien moet dit voorstel worden gezien tegen de achtergrond van de maatregelen waaraan de Gemeenschap in het vooruitzicht van de voltooiing van de interne markt met ingang van 1 januari 1993 haar goedkeuring hecht.

2.1.3. Het is vooral onderdeel van het streven naar de harmonisatie van de accijnstarieven van minerale oliën [doc. COM(89) 526 def.]. Bovendien wordt daarbij dezelfde benadering gevolgd als bij loodvrije benzine waarvan het gebruik wordt gestimuleerd d.m.v. belastingverlaging [doc. COM(91) 43 def.].

2.2. In het Commissievoorstel wordt gesteld dat „... de op biobrandstoffen geheven accijns in een Lid-Staat niet hoger mag zijn dan 10 % van de accijns in die Lid-Staat op de brandstof die erdoor wordt vervangen ...”.

2.3. Aan het voorstel om een verplichte accijnsverlaging in te voeren, is een nauwgezette kosten/batenanalyse voorafgegaan. De gevolgtrekking daaruit is dat een ingrijpende verlaging van de accijnzen op biobrand-

stoffen — die dan kunnen gaan concurreren met aardolieprodukten — doorslaggevend kan zijn voor het gebruik ervan.

2.3.1. Een toename van het gebruik (als additieven) in benzine en voor dieselmotoren kan ertoe leiden dat biobrandstoffen langzaam maar zeker een grotere plaats op de markt gaan veroveren. De Commissie gaat ervan uit dat „... uiteindelijk ongeveer 5 % van het brandstofverbruik van het wegverkeer met biobrandstoffen [zal worden] gedekt.”

2.4. De geboekte vooruitgang in de technologie en de mogelijkheid grondstoffen te kopen tegen prijzen die dicht bij de wereldmarktprijzen liggen, maken volgens de Commissie⁽³⁾ dat de voorgestelde belastingverlaging toereikend is om de extra kosten te dekken die ontstaan bij de produktie van biobrandstoffen in vergelijking met de kosten voor aardolieprodukten die zij kunnen vervangen, en om de economische, industriële en commerciële risico's waarmee het op de markt brengen van nieuwe produkten gepaard gaat, het hoofd te bieden.

2.5. Dit voorstel beslaat alle uit landbouwgewassen gewonnen motorbrandstoffen, zonder onderscheid naar herkomst of soort landbouw- of plantaardig gewas dat voor de produktie van de betrokken brandstof wordt gebruikt.

2.6. Tenslotte stelt de Commissie voor, een regeling in te voeren waardoor de doelmatigheid van deze maatregel op gezette tijden kan worden gecontroleerd. Zo kan worden nagegaan of het voorgenomen doel er wel mee wordt bereikt.

3. Algemene opmerkingen

3.1. Het Comité staat achter het in zijn ogen positieve voorstel van de Commissie om een beleid van lange adem te gaan voeren dat erop is gericht de gebruiksmogelijkheden van landbouwgrondstoffen in de energiesector uit te breiden. Hiermee komt de Commissie tegemoet aan een wens die al lang bij het Comité leeft.

3.2. Op 29 maart 1990 keurde het Comité een initiatiefadvies goed over „Uitbreiding van het gebruik van landbouw- en bosbouwprodukten in de non-foodsector en de energiesector: door onderzoek en technologische innovatie geboden vooruitzichten”. In dat advies wordt de situatie in de sector doorgelicht, worden de ontwikkelingsmogelijkheden onderzocht en de daartoe te vervullen voorwaarden aangegeven.

3.2.1. Het Comité is ermee ingenomen dat de Commissie en de Raad besloten hebben, een agro-industrieel beleid op korte en middellange termijn inzake de gebruiksmogelijkheden van landbouwprodukten buiten de voedingssector te voeren, waarin de eerder door het Comité gedane aanbevelingen worden opgevolgd.

⁽¹⁾ PB nr. C 31 van 9. 2. 1990, blz. 7.

⁽²⁾ PB nr. L 198 van 28. 7. 1990, blz. 6.

⁽³⁾ Zie hiervoor het rapport van de „Forward Studies Unit”: „Biomassa: een nieuwe toekomst” (6. 1. 1992, blz. 27 t/m 29).

3.3. De Commissie levert met deze strategische stellingname een nuttige en noodzakelijke bijdrage aan de oplossing van de aan de hervorming van het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid (GLB) klevende structurele problemen zonder dat daardoor het evenwicht in de interne en externe betrekkingen van de Gemeenschap aan het wankelen wordt gebracht, aangezien de voordelen van deze richtlijn ongetwijfeld vooral naar de landbouwsector zullen gaan.

3.3.1. Het Comité hecht ook zijn goedkeuring aan de manier waarop de Commissie te werk is gegaan bij het maken van de kosten/baten-analyse van dit voorstel. De Commissie heeft daarbij namelijk niet alleen gekeken naar de fiscale consequenties van de voorgestane nieuwe maatregel, maar ook naar het daaruit voortvloeiende diversifiërende effect op het energieaanbod en de gevolgen ervan voor de continuïteit van de energievoorziening, met de te verwachten geringere afhankelijkheid van de invoer van olie, de mogelijke verbetering van de handelsbalans, alsmede het vooruitzicht dat de betrekkingen met bepaalde onderhandelingspartners van de Algemene Overeenkomst betreffende tarieven en handel (GATT) (de Verenigde Staten met name) beter worden doordat de druk van de EG-uitvoer op de wereldmarkt van landbouwprodukten wordt verlicht.

3.3.2. Ook de risico's als gevolg van mogelijke grote schommelingen van de olieprijs op de wereldmarkt zouden kunnen worden ondervangen door een deel van de landbouwproductie van de Gemeenschap op passende wijze voor energiedoelinden te bestemmen.

3.3.3. Tenslotte is het Comité het met de Commissie eens dat ook het belangrijke probleem van de milieubescherming — waarvoor het gebruik van biobrandstoffen positief kan zijn omdat de balans van de gasemissies in de atmosfeer hierdoor gunstig kan worden beïnvloed — in aanmerking moet worden genomen.

3.4. Wel wil het Comité hier een aantal algemene en bijzondere opmerkingen aan vastknopen. Het hoopt er zo op constructieve wijze toe bij te dragen dat de Commissie haar doel gemakkelijker en efficiënter bereikt.

3.4.1. Om te beginnen vindt het Comité dat het belang en de complexiteit van het voorgestelde structuurbeleid dusdanig zijn dat het niet volstaat hiertoe alleen de belasting op het gebruik van biobrandstoffen te verlagen, hoe wezenlijk en onmisbaar een dergelijke maatregel ook is.

3.4.2. Het gaat hier uiteindelijk om niets meer en niets minder dan het in het leven roepen en verder uitbouwen van een volledig nieuwe productiesector, die een aanzienlijke omvang kan gaan aannemen en waarin tegelijkertijd niet alleen de productie plaatsvindt van specifiek voor gebruik als energiebron bestemde landbouwprodukten, maar tevens een nieuwe industriële activiteit moet worden opgezet voor de verwerking ervan. Bovendien moet het nodige worden gedaan om ervoor te zorgen dat de consument de aldus verkregen eindprodukten ook koopt.

3.4.3. Al deze aspecten vergen een afzonderlijke beschouwing. Er is meer nodig dan alleen een belastingmaatregel. Meer betekent dat er ook begeleidende maatregelen moeten komen die op de verschillende fasen van het productieproces zijn afgestemd. Een en ander wordt in onderstaande paragrafen toegelicht.

3.5. Zonder de indruk te willen wekken dat hiermee alles is gezegd en dat de eisen waaraan deze veelomvattende regeling moet voldoen, volledig zijn belicht, meent het Comité het volgende te moeten opmerken en voorstellen met betrekking tot de situatie van de bij dit initiatief betrokken productiesectoren en de daarbij betrokken problematiek te moeten doen.

3.6. *Problematiek m.b.t. de produktie van landbouwgrondstoffen die als energiebron worden gebruikt*

3.6.1. Dat dit Commissievoorstel thuishoort in de categorie van maatregelen waarmee de harmonisatie van belastingstelsels wordt beoogd, doet niets af aan de vaststelling dat het uiteraard rechtstreeks verband houdt met de problemen die de structuurhervorming van het GLB (waardoor vraag en aanbod in de Gemeenschap beter op elkaar worden afgestemd) met zich mee brengt.

3.6.2. Er moet in wezen een koppeling tot stand worden gebracht tussen de produktie van voor verwerking tot biobrandstoffen bestemde landbouwprodukten en de — tot nu toe zonder succes gebleven — regeling voor het uit de produktie nemen van landbouwgrond.

3.6.3. Om die koppeling tot stand te brengen, zou het voorstel voor de gedeeltelijke braaklegging van bouwland, dat nog steeds ter discussie staat, nieuw leven ingeblazen moeten worden door op de krachtens die regeling braakgelegde grond het verbouwen van landbouwprodukten (b.v. granen) toe te staan, op voorwaarde dat de geoogste produkten voor de energiesector worden bestemd.

3.6.4. Een dergelijk besluit zou de bescherming van het milieu ten goede kunnen doordat de biomassa „neutraal” is inzake de emissie van kooldioxyde en er tijdens de verbranding van biobrandstoffen geen zwavel- en andere verbindingen vrijkomen.

3.6.5. Aan deze produktie zitten nog andere voordelen vast; er kunnen nl. landbouwmethoden worden toegepast waarbij er van meststoffen en onkruidverdelgers spaarzaam gebruik wordt gemaakt.

3.6.6. De keuze van de gewassen die het meest geschikt zijn om voor gebruik in de energiesector te worden verbouwd, is van het grootste belang bij het streven om in de toekomst tot een aanzienlijke inkrimping van de produktiekosten te komen, waardoor het verschil met de produktiekosten van produkten van een andere oorsprong kan worden verkleind.

3.6.7. Het Comité dringt er bij de Commissie op aan, de activiteiten wat betreft onderzoek en ontwikkeling (O & O) op dit gebied te intensiveren (genetische selec-

tie, algemeen biotechnologisch en experimenteel onderzoek) en in landbouwkringen aan de verkregen informatie over nieuwe gewassen en technieken grote bekendheid te geven.

3.6.8. De onderzoeksprogramma's van de Gemeenschap zouden volgens het Comité nog duidelijker dan tot nog toe moeten worden gericht op de selectie, de ontwikkeling en het gebruik van snel groeiende boomsoorten of houtcelluloseplanten die voor energiedoel-einden kunnen worden gebruikt.

3.6.9. Daarnaast adviseert het Comité dat er O&O-projecten worden opgezet die er specifiek op gericht zijn, marginale gronden waar verwerking en woestijnvorming dreigt, weer in gebruik te nemen en te bewerken.

3.6.10. Hier dient te worden gewezen op het vervol-gadvies van het Comité over het gebruik van landbouwgrondstoffen in de niet-voedingssector⁽¹⁾. Daarin wijst het Comité op het gevaar dat plattelandsgebieden als gevolg van het uit de produktie nemen van bouwland in verval raken; dit verschijnsel moet dan ook zoveel mogelijk binnen de perken worden gehouden.

3.6.11. Tenslotte vestigt het Comité de aandacht van de Commissie en de Raad nogmaals op het mogelijke belang van de overdracht, voor zover die nodig is, van de op het gebied van de gebruiksmogelijkheden van landbouwgrondstoffen als energiebron verworven technologieën en kennis naar de landen van Midden- en Oost-Europa, het GOS en in het algemeen de ontwikkelingslanden.

3.6.12. Dit aspect moet ook door de Commissie worden meegenomen in haar overwegingen betreffende de inhoud van de samenwerkingsovereenkomsten met de landen van Midden-Europa en de Baltische staten die momenteel in voorbereiding zijn. De wending die de landbouw van die landen in de toekomst gaat nemen, de noodzaak om de vervuiling van het milieu in de hand te houden en tegen te gaan, en de mogelijkheden om de invoer van de voor die landen nodige aardolie te beperken, kunnen daarbij een belangrijke rol spelen.

3.7. *Problemen die ontstaan bij de verwerking van landbouwprodukten voor energiedoeleinden*

3.7.1. De technologieën voor de verwerking van landbouwprodukten tot biobrandstoffen zijn beschikbaar en algemeen verbreid: met name in de Verenigde Staten werden zij al tientallen jaren geleden ontwikkeld en getest.

3.7.2. Het grootste probleem voor deze nieuwe industrie in Europa is, uit de bestaande technologieën de voor de Europese omstandigheden meest geschikte te kiezen.

3.7.3. De Europese bedrijven die in deze sector willen gaan werken, zullen met allerlei vraagstukken worden geconfronteerd: welke landbouwgrondstof zij moeten kiezen voor verwerking (b.v. granen, koolzaad of sui-

kerbieten), welk industrieel procédé het best kan worden ontwikkeld en op welke wijze, hoe groot het bedrijf moet zijn en hoe het soepel kan inspelen op de te verwachten seizoenschommelingen in het aanbod van de landbouwgrondstoffen, hoe het probleem van de opslag van de halffabrikaten kan worden opgelost, enz.

3.7.4. Ook het sluiten van contracten (vóór verwerking met de landbouwers die de voorziening met de landbouwgrondstoffen moeten verzekeren, en na verwerking met de olie-industrie, die de verwerkte landbouwgrondstoffen moet afnemen) is voor de verwerkende bedrijven een aangelegenheid waar veel haken en ogen aan zitten. Een en ander is het onvermijdelijke gevolg van de risico's die het ontstaan van een volledig nieuwe industrie met zich mee brengt.

3.7.5. Een onzekere factor is bovendien de moeilijkheid om voorspellingen te doen over de ontwikkeling van de landbouwprijzen — die nu veel hoger zijn dan de wereldmarktprijzen — zolang de hervorming van het GLB nog niet is doorgevoerd. Dat komt nog bovenop de onzekerheid omtrent het voorstel om een heffing op energiebronnen in te voeren waarvan de hoogte afhangt van de mate waarin kooldioxyde wordt uitgestoten (de biomassa zou van deze heffing moeten worden uitgesloten).

3.7.6. Het Comité beveelt aan dat de Commissie de nieuwe verwerkende bedrijven door het opstarten van onderzoeks- en demonstratieprojecten gaat steunen. Hierdoor kunnen experimentele en proeffabrieken worden opgezet, waarvan de resultaten vervolgens moeten uitmonden in industriële toepassingsmogelijkheden.

3.8. *Problemen bij de raffinage en de distributie van biobrandstoffen*

3.8.1. Bij de laatste fase van het verwerkingsproces van de landbouwgrondstoffen, wanneer in het eindprodukt de vermenging met brandstoffen uit olieprodukten plaatsvindt, zijn noodzakelijkerwijs de raffinaderijen en de distributie van olieprodukten betrokken. De problemen die zich daarbij voordoen, moeten door de olie-industrie zelf worden opgelost.

3.8.2. In deze fase kunnen door de Gemeenschap gesteunde demonstratieprojecten van groot nut zijn. Dergelijke projecten moeten de aardoliebedrijven helpen technologieën te ontwikkelen die op de structurele kenmerken en dimensies van de olieraffinaderijen in Europa zijn afgestemd.

3.8.3. Het zou met name mogelijk moeten zijn om bivalente en flexibele raffinaderijen op te zetten voor de produktie van zowel MTBE als ETBE, die geschikt zijn voor de verwerking van tussenprodukten van fossiele en van plantaardige oorsprong.

3.8.4. Hoe deze op de markt te introduceren benzine het best kan worden samengesteld (optimale formule), is sterk afhankelijk van de milieuwetgeving voor autoverkeer die de Gemeenschap in de toekomst zal gaan uitvaardigen.

⁽¹⁾ PB nr. C 332 van 31. 12. 1990, blz. 67.

3.8.5. Uit de in de Verenigde Staten opgedane ervaring met de „Clean Air Act” is gebleken dat de vermindering van de uitstoot van vluchtige organische verbindingen (vooral de uiterst giftige, kankerverwekkende aromatische verbindingen) een verandering in de „formule” van benzine vergt.

3.8.6. In deze wet is voor een aantal gebieden waar het gevaar van vervuiling door het autoverkeer uitzonderlijk groot is, de verplichting opgenomen om aan de benzine oxi-verbindingen toe te voegen. Door deze verbindingen wordt het octaangehalte zonder schade voor het milieu verhoogd.

3.8.7. Als gevolg daarvan is in de Verenigde Staten het gebruik van dit soort additieven (o.a. ethanol, ETBE en MTBE) de laatste tijd sterk toegenomen.

3.8.8. Nu het loodgehalte van benzine in overeenstemming met de EG-richtlijnen drastisch is verlaagd, staan de oliemaatschappijen in Europa thans voor het probleem dat zij het octaangehalte van benzine weer op het oude niveau moeten brengen.

3.8.9. De oliemaatschappijen zouden dat kunnen doen door procédés toe te passen waardoor de brandstoffen nog verder worden geraffineerd (alkylering). Daarvoor zijn wel grote investeringen nodig, terwijl de produktiekosten aanzienlijk zouden stijgen.

3.8.10. Het alternatief is dat de oliemaatschappijen het Amerikaanse voorbeeld volgen en als additieven oxydantia van minerale of plantaardige oorsprong gaan gebruiken. Die mogelijkheid is bij de Europese maatschappijen, die de ontwikkelingen al jarenlang volgen, goed bekend.

3.8.11. Daarbij is het ook belangrijk erop te wijzen dat het gevolg van het in de handel brengen van deze nieuwe soorten schonere benzine, nl. een geringere en minder schadelijke uitstoot van vervuilende stoffen, niet alleen geldt voor nieuwe (en dus met een katalysator uitgeruste) auto's, maar ook voor alle auto's die nu al in gebruik zijn.

3.8.12. Ook op een ander terrein is het zaak dat de Europese oliemaatschappijen nauw samenwerken: er moeten rationele oplossingen worden gevonden voor het probleem van de distributie van deze nieuwe benzine-mengsels en van de — ook uit mengsels bestaande — biobrandstoffen voor dieselmotoren.

4. Bijzondere opmerkingen

4.1. In artikel 2 van het Commissievoorstel worden de brandstoffen opgesomd waarop het verlaagde tarief

van toepassing is, nl. ethanol, methanol, plantaardige en gewijzigde plantaardige oliën. Bij ieder produkt wordt het nummer gegeven van de post in de gecombineerde nomenclatuur van het geïntegreerde tarief van de Europese Gemeenschappen.

4.1.1. Het Comité zou willen dat de informatie die de Commissie bij de opgesomde produkten geeft uitgebreider en duidelijker is, omdat deze regeling ook van toepassing is op kleine bedrijven in landbouw en industrie. Het zou bijvoorbeeld wenselijk zijn aan te geven dat de regeling ook geldt voor de voor biobrandstoffen bestemde alcohol die verkregen is uit wijndistillatie, en voor methanol die uit bij de bosbouw gewonnen houtcelluloseprodukten wordt gedistilleerd.

4.2. In artikel 3 van het Commissievoorstel is bepaald dat de op biobrandstoffen te heffen accijns niet hoger mag zijn dan 10 % van de in de betrokken Lid-Staat geheven accijns op ongelode benzine of op dieselolie voor wegvervoer.

4.3. Het Comité wijst de Raad en de Commissie op de noodzaak dat de Lid-Staten zich daadwerkelijk houden aan de regels van het harmonisatieproces voor de accijnzen op olieprodukten [zoals die al door de Commissie zijn voorgesteld in de documenten COM(89) 526 def. en COM(91) 43 def.], en die regels ook daadwerkelijk ten uitvoer leggen. Indien de Lid-Staten in dat opzicht in gebreke blijven, zou zulks ook op het vlak van de fiscale behandeling van biobrandstoffen tot grote ongelijkheden en verschillen leiden.

4.4. In artikel 5 van het Commissievoorstel is een procedure vastgelegd voor de periodieke beoordeling en aanpassing van de voorgestane maatregel. Daarbij moet met name worden gekeken naar de daaraan klevende fiscale, economische, landbouw-, energie-, industriële en milieuaspecten.

4.5. Het Comité meent dat er voor een periodieke herziening van de maatregel wel goede redenen kunnen worden aangevoerd, maar vreest dat een dergelijke bepaling twijfel en onzekerheid doet ontstaan over de continuïteit van de aangekondigde fiscale behandeling van biobrandstoffen. Dit zou potentiële investeerders kunnen afschrikken.

4.6. Het Comité vindt het dan ook belangrijk dat de Raad middels een officiële politieke verbintenis de garantie biedt dat het overeengekomen beleid van fiscale bevoordeling van biobrandstoffen continuïteit vertoont en niet aan een bepaalde tijdsduur gebonden is.

Gedaan te Brussel, 26 mei 1992.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

Michael GEUENICH